

Ministerstvo zdravotnictví ČR
Palackého náměstí 375/4
128 01 Praha 2

K rukám ministra zdravotnictví

Odesláno e-mailem na adresu strategieockovani@mzcr.cz
Odesláno také doporučeně na dodejku

V Praze dne 21.9.2020

**Věc: KOMPLEXNÍ VYJÁDRĚNÍ K NÁRODNÍ STRATEGII OČKOVÁNÍ PROTI NEMOCI COVID-19
07/09/2020**

Vážený pane ministře,

využívám možnosti se písemně vyjádřit ke zveřejněné „Národní strategii očkování proti covid-19 ze dne 7.9.2020“ v určeném termínu do 21.9.2020 (dále jen „Národní strategie“).

Činím tak nejen sama za sebe ve prospěch celého českého národa, ale i jako „prostředník, vyslanec či mluvčí“ další řady lidí, kteří mi svěřili důvěru a podpořili mne k tomu, abych sepsala toto písemné komplexní vyjádření.

Toto vyjádření obsahuje nejen hlavní věcné připomínky k předmětné strategii (k čemuž jste veřejnost výslovně vyzvali), ale nad jejích rámec zahrnuje také konkrétní doporučení pro úpravu či korekci navržené národní strategie očkování proti covid-19 tak, aby se Národní strategie a její praktické uskutečňování v praxi v konečném důsledku neodkloužovala od jednoty, rovnováhy, spravedlnosti a zákonnosti a aby dále zohledňovala a respektovala jednak a) suverénní povahu člověka a jeho lidský původ, ze kterého pramení jeho základní přirozené a ničím neomezené právo rozhodovat se svébytně o všech otázkách týkajících se vlastního života a zdraví zcela svobodně podle svého vlastního vědomí a svědomí a dále b) legitimní práva a svobody lidí zakotvené v české legislativě (zejména v zákoně č. 2/1993 Sb., listiny základních práv a svobod /dále jen „LPS“/).

Toto vyjádření je pro přehlednost rozděleno do těchto jednotlivých částí či oddílů (z nichž některé z nich tvoří samostatnou přílohu tohoto vyjádření):

- I. Úvod a hlavní východiska tohoto vyjádření
- II. Shrnutí konkrétních věcných připomínek k návrhu „Národní strategie“
- III. Shrnutí konkrétních doporučení pro úpravu či korekci navržené národní strategie očkování proti Covid-19

I. Úvod a hlavní východiska tohoto vyjádření

Všichni vnímáme, že současná situace u nás v zemi začíná být více než napjatá a národ je rozdělený či rozštěpený víceméně do tří skupin či proudů (kdy jeden proud vzdoruje či bojuje s onemocněním Covid-19, druhý vzdoruje či bojuje s vládními opatřeními bojujícím proti onemocnění Covid-19 a ten třetí se do těchto bojů aktivně nezapojuje).

Je pochopitelné, že za „této složité situace“, kdy je národ naší české země, rozštěpený a nejednotný (oproti stavu, kdy se fenomén Covid-19 v našich životech zjevil), není či nemusí být pro Vás jednoduché v současném chaotickém dění vidět, jak celkově uspokojivě pro celý národ „řešit“ tuto aktuální složitou situaci týkající se „ochrany veřejného zdraví obyvatelstva“ (kdy jednak údajně dochází k rapidnímu nárůstu lidí s pozitivními výsledky testu na Covid-19 a kdy je dále český národ „v otázce praktického řešení tohoto celospolečenského fenoménu Covid-19“ nejednotný z důvodu rozdílného vnímání „nebezpečnosti onemocnění Covid-19“ na svoje zdraví).

Jistě si kladete otázky, jak můžete v rámci svých zákonných kompetencí „uspokojit“ tu část národa, která skutečně prožívá strach z onemocnění Covid-19, ale i tu nemalou část národa, která žádné velké obavy či strach z onemocnění Covid-19 neprožívá, která však zažívá spíše strach, obavy či dokonce odpor a vzdor ve vztahu k naší celé vládě kvůli opětovnému zavádění tzv. „ochranných opatření“ na ochranu zdraví (která v rozporu s vůlí této části národa prosazujete v rámci svojí „bojové agendy proti onemocnění Covid-19“, která zahrnuje rovněž plán zavedení preventivního očkování proti tomuto onemocnění). Přitom nelze zapomínat ani na tu třetí část národa, která se s těmito „boji“ neidentifikuje a má naopak zájem na zachování či obnovení harmonického prostředí pro život a zdraví národa cestou udržení „přirozeného běhu či proudu života“, která ví, proč se tohle vše pro blaho lidstva děje. K tomuto „třetímu proudu národa/lidu“ se řadím i já spolu s dalšími lidmi, jejichž úhel pohledu k Národní strategii v tomto vyjádření rovněž tlumočím.

Společně s lidmi (kteří sepsání tohoto vyjádření svým vlastním přičiněním podpořili a tím se k němu „konsenzuálně“ v jednotném duchu připojili) jsme se rozhodli, že Vás a Vaše spolupracovníky nebudeme zahlcovat velkým množstvím individuálních vyjádření k Vaší zveřejněné „Národní strategii“. Ale že namísto toho sepíšeme jedno jediné, za to komplexní a kompetentní vyjádření, které Vám zašleme „jako bychom byli jeden člověk“, vedení naší upřímnou snahou přispět svým dílem ke konstruktivnímu a spravedlivému řešení naší aktuální celospolečenské situace okolo „agendy Covid-19“ včetně souvisejícího očkování proti tomuto onemocnění.

Tímto svým počinem Vás chceme rovněž „prakticky podpořit“ ve Vaší náročné službě českému národu a napomoci Vám nabýt určitý ucelený přehled a „nadhled“, který je potřeba pro zdárné řešení současné nelehké situace, která neblaze působí nejen na celkové (tedy i psychické) zdraví národa, ale též na naši ekonomiku a živobytí každého z nás.

Přejeme si, abyste věděl, že nám není jedno či lhostejné, co se v naší zemi děje a že jsme schopni a ochotni se - jako občané nebo externí odborníci - „aktivně zapojit“ do společného utváření „zdravého prostředí a spravedlivých podmínek, které budou harmonicky podporovat život jako celek a umožňovat komplexně chránit naše zdraví.

Vidíme, jakým způsobem naše vláda dramaticky ovlivňuje život celého našeho národa skrze svoje činnosti, které se neopírá o spolupráci s námi lidmi, a jaké budoucí nepříznivé dopady může přinést celé naší zemi nesprávně zvolený směr v důsledku zjevné „oddělenosti činnosti vlády“ od skutečného prožívání a vůle lidu. **Chápeme, že bez komunikace a vzájemné spolupráce vlády s národem, budete**

těžko úspěšně nalézat skutečně blahodárné řešení ze současné komplikované situace, na které mohou navazovat další.

Pojí nás jednotný záměr, kterým je zavčas předejít dalšímu prohloubení celkové „současné krize“, která se začíná nepříznivě odrážet a promítat do všech oblastí našeho života včetně našeho zdraví. Máme upřímný zájem být nápomocní při „praktickém nalézání“ konstruktivního východiska ze současné situace pro „blaho národa a naší země jako celku, jakož i pro řešení jiných dalších současných či budoucích problémů, které se v konečném důsledku dotýkají života a zdraví nás všech. Pevně věříme, že tuto naši nabídku ke spolupráci neodmítnete a navážeme v tomto duchu spolu jednání.

Závěrem Vám tímto nabízíme, že Vám rádi osobně či písemně zodpovíme, dovysvětlíme či upřesníme jakékoliv Vaše konkrétní dotazy či připomínky, které budete mít k tomuto našemu komplexnímu vyjádření.

Děkujeme.
S pozdravem,

Mgr. Daniela Šenarová
ambassardorka [PlatforMAAT CZ](https://www.platformaat.cz)
podpora@zakonyrovnovahy.cz

II. Věcné shrnutí konkrétních věcných připomínek k návrhu „Národní strategie“

Ze znění „Národní strategie očkování proti nemoci Covid-19“ vyplývá, že preventivní očkování proti Covid-19 je **uchopeno jako „hlavní a jediný kontrolní mechanismus“ pro zvládnutí současné údajné epidemie Covid-19 a má se dotýkat celého národa**, i když je na druhé straně **zaručena jeho dobrovolnost** (tj. pro všechny lidi českého národa bude bez rozdílu zachována svobodná volba člověka v tom smyslu, že každý občan si může svobodně sám zvážit a vybrat, zdali nabízenou možnost očkování proti Covid-19 po svém zvážení využije, anebo nevyužije).

Přestože je zachování dobrovolné volby pro celý národ stěžejní a klíčové, nelze ponechat bez povšimnutí tyto konkrétní zásadní nedostatky, které jsme nuceni ke zveřejněné „Národní strategii“ níže vytknout:

1. Národní strategie se nijak neopírá ani nevychází z poptávky národa, ale vychází z nabídky státu pro národ. V tomto ohledu není z textu strategie dostatečně veřejnosti objasněno a odůvodněno, proč je nezbytné tuto Národní strategii implementovat do běžné praxe a využívat ji v organizaci očkování. Není ani jasné, na jakém konkrétním základu (motivaci) se ministerstvo rozhodlo zavést jako jediné preventivní opatření proti onemocnění proti Covid-19 výhradně „očkování“ a proč toto preventivní ochranné opatření nekombinuje či neprovazuje s jinými možnostmi a alternativami, které zákon o veřejném zdraví (dál jen „Zákon o VZ“) umožňuje a nabízí.

Pouhé obecné konstatování, že „nejúčinnějším nástrojem kontroly současné pandemie nového onemocnění covid-19 je očkování“ lze považovat za nedostatečné v kontextu se skutečností (kterou znění dokumentu také potvrzuje), tj. že onemocnění Covid-19 není z pohledu smrtnosti, ani léčitelnosti onemocněním zásadně „ohrožujícím na životě a zdraví“ celý národ. Ze strategie zcela jasně vyplývá, že Covid-19 je onemocnění, které podle reálných zkušeností převážná část pozitivních osob prodělala a prodělává bez příznaků či s minimálními potížemi a jen určité procento osob z rizikových skupin může mít závažný či život ohrožující průběh. Strategie v tomto kontextu (kdy pro většinu lidí je prodělání tohoto onemocnění prakticky pro zdraví neškodné) také dostatečně neobjasňuje a neodůvodňuje, proč pro naši zemi jako celek není z hlediska Národní strategie výhodnější z celkového (tedy i finančního) hlediska posečkat se zaváděním tohoto „preventivního opatření“ na dobu, až se některému z výrobců podaří vyvinout a dle řádných regulí uvést na trh účinnou a skutečně bezpečnou vakcínu proti Covid-19.

Strategie rovněž neuvádí či nezdůvodňuje, proč není možné se zavedením očkování proti Covid-19 odložit na nějaký čas nebo posečkat, jak se „epidemie s Covid-19“ samovolně přirozeně vyvine (když existuje s tímto typem viru opakovaná pozitivní zkušenost v tom smyslu, že koronavirové pandemie se podařilo kontrolovat a zvládnout, a to i bez účinné vakcíny proti těmto nákazám). V tomto duchu je férové a žádoucí, aby ministerstvo veřejnosti sdělilo, zdali se prakticky zajímalo o to, jakými konkrétními postupy a opatřeními se úspěšně podařilo kontrolovat všechny předchozí koronavirové epidemie (SARS 20 lety a MERS, před 8 lety).

V této souvislosti se také jasně neobjasňuje, proč se ministerstvo vydalo cestou zavádění celonárodního programu očkování proti Covid-19, když existují i jiné způsoby a možnosti, jak toto onemocnění zjevně účinně „kontrolovat“ a úspěšně překonat (když se z tohoto důvodu v dalším vývoji očkovacích látek nepokračovalo) a tyto způsoby jsou zcela jistě dohledatelné a zjištělné na základě předchozích reálných zkušeností.

2. Dále chybí v Národní strategii zásadní zdůvodnění, proč se ministerstvo vydává ve věci prevence proti onemocnění Covid – 19 výhradně cestou „ochrany veřejného zdraví“ (s pomocí ne zcela přirozené metody očkování ve smyslu § 2 odst. 2 Zákona o VZ) a proč se odklonilo či nevydalo také druhou, zákonem umožněnou či předvídanou cestou, tj. cestou tzv. „podpory veřejného zdraví“ (kdy „prevence proti onemocnění“ může probíhat také s pomocí alternativních, přírodních či jiných podpůrných prostředků, které přirozeně a nenásilně podporují a zvyšují celkovou přirozenou imunitu člověka ve smyslu § 2 odst. 3 Zákona o VZ). Tento způsob se logicky nabízí zvláště, když je již v současné době zřejmé a nevyvratitelné, že „skutečně ohroženou skupinu“, pro kterou je onemocnění Covid-19 reálně nebezpečné, tvoří jen „určité procento“ populace národa. Přičemž pro velkou část populace není onemocnění Covid-19 nijak zvláště nebezpečné a může tedy toto onemocnění tzv. „přirozeně prodělat“ a získat protilátky přirozenou cestou (namísto skrze vakcinaci).

V tomto ohledu je zdůvodnění a doplnění tohoto objasnění Národní strategie žádoucí také s ohledem na tyto skutečnosti:

- Úkolem státu je v duchu Zákona o VZ tvořit spravedlivé prostředí a férové podmínky pro život, které lidem nabízí a reálně umožňují, aby se sami aktivně starali o svoje zdraví podle svého vlastního vědomí a svědomí, a to s pomocí podpůrných a ochranných prostředků, které vedou k udržování, zachovávání a znovu nabytí zdraví a pro které se rozhodnou dobro-volně ve spolupráci s odbornou podporou lékařů, zdravotníků a jiných zdravotnických profesí.
- Stát v tomto duchu nemá žádné zákonné právo jakkoliv omezovat či vylučovat svým rozhodnutím přirozené a ústavně dané právo každého člověka (jako suverénní bytosti)

svobodně a dobrovolně si zvolit, jakým konkrétním způsobem či formou chce člověk svoje zdraví chránit před riziky nebo onemocněním (v daném případě proti Covid-19).

- Stát ani nesmí člověka nijak tendenčně „manipulovat“, „motivovat“ či „navádět“ (skrze účelově a nerovně či nespravedlivě nastavené zákonné podmínky) tak, aby si člověk pod vlivem působení těchto podmínek na psychiku vybral jeden jediný způsob ochrany svého zdraví, který by si jinak (tj. bez těchto tendenčně či účelově nastavených podmínek) svobodně a dobrovolně ne zvolil po vlastně úvaze, popř. po odborné konzultaci s nezaujatým odborníkem.
- Stát nemá žádné právo zasahovat do svobodné volby člověka týkající se jeho vlastního života a zdraví, neboť člověk je plně odpovědný za svoje volby v tom smyslu, že musí snést a prožívat veškeré dopady svých voleb, rozhodnutí a činů, kterými způsobil životu jako celku.

3. Ze strategie je zřejmé, že stát zvolil jako národní prevenční strategii proti onemocnění Covid-19 a jako jediný nástroj zvládnání epidemie Covid-19 „očkování“ (tj. vybral cestu tzv. „ochrany veřejného zdraví skrze), ale současně bez jakéhokoliv důvodu ve své strategii zavrhl druhou možnou cestu, jak lze předcházet onemocnění Covid-19. Touto druhou cestou je tzv. „ochrana veřejného zdraví, která zahrnuje nejrůznější činnosti pomáhající lidem zachovat a zlepšovat svoje zdraví a zvyšovat kontrolu nad faktory ovlivňujícími zdraví (Tato podpora veřejného zdraví v duchu § 2 odst. 3 Zákona o VZ zahrnuje činnosti k zajištění sociálních, ekonomických a environmentálních podmínek pro rozvoj individuálního i veřejného zdraví, zdravotního stavu a zdravého životního stylu).

K tomuto rozhodnutí státu, kdy stát zjevně vyloučil z Národní prevenční strategie tuto druhou cestu, jako možnost či variantu, kterou lze také účinně čelit, předcházet a zvládat onemocnění Covid-19, lze uvést toto:

(i) Stát nemá v duchu svojí kompetence právo chránit zdraví člověka. Stát tedy nemůže mít ani právo za národ – suverénní lid zvolit či vybírat z vícero daných možností (a tedy i potažmo rozhodovat), „jakým konkrétním způsobem se budou či mají lidé preventivně chránit proti onemocnění Covid-19“. Stát nemá ani právo bezdůvodně z prevence omezovat obě – zákonem dané – cesty či možnosti, které člověku mohou sloužit pro přirozené udržování a obnovování jeho zdraví (zvláště, když se jedná o onemocnění, které většina z již nakažené populace prodělala buď bez příznaků, anebo jen s minimálními potížemi).

(ii) Státu v tomto ohledu nesevřdí žádné zákonné právo, jakkoliv, omezovat přirozené a ústavně dané právo každého člověka (jako suverénní bytosti) svobodně a dobrovolně si zvolit či vybírat, jakým konkrétním způsobem chce či potřebuje svoje zdraví chránit před onemocněním (v daném případě proti Covid-19). Stát má jinými slovy nabízet a doporučovat lidu preventivní řešení a nechat na lidech, aby si z nich sami zvolili.

(iii) Stát nesmí národ v duchu svého výše zmíněného úkolu ani nijak tendenčně „manipulovat“, „motivovat“ či „navádět“ (např. skrze svévolné omezování možností či způsobů prevence, anebo skrze motivační – nerovné - nastavení zákonných parametrů a podmínek, které mohou „přirozeně danou svobodnou“ nebo „dobrovolnou“ volbu člověka omezit nebo jakkoliv jinak ovlivnit). V tomto spravedlivém duchu tedy stát nesmí nastavovat zákonné podmínky tak, aby si člověk vlivem působení těchto vnějších faktorů na svoji psychiku vybral ten způsob ochrany svého zdraví, který by si jinak (tj. bez těchto tendenčně či účelově nastavených podmínek, anebo v rámci jediného státem vybraného způsobu prevence) svobodně a dobrovolně ne zvolil po vlastně úvaze, popř. odborné konzultaci s nezaujatým odborníkem (lékařem).

(iv) **Stát má za úkol vytvářet podpůrné a bezpečné prostředí pro život a zdraví národa a nemá žádné legitimní právo zasahovat do svobodné volby člověka týkající se jeho vlastního života a zdraví.** Neboť člověk je plně svébytný a odpovědný za svoje volby v tom smyslu, že musí v jednotě s nimi nést, a tedy i snést a osobně na „svoji vlastní kůži“ prožívat veškeré reálné dopady svých uskutečněných voleb, rozhodnutí a činů, kterými působil a působí na svůj život nebo životy jiných bytostí (tedy na život jako celek).

4. Národní strategie se rovněž nijak nevyjadřuje k zásadní otázce (a není z ní tedy veřejnosti jasné), **zda-li se ministerstvo jakkoliv zabývalo ekonomickou úvahou či finanční rozvahou, která by poměřila „finanční nákladnost“ na zavedení preventivního opatření ve formě dobrovolného očkování proti Covid-19 s jinými možnými alternativami (které lze také zavést v duchu Zákona o VZ v rámci tzv. „podpory veřejného zdraví“ zmiňované výše pod bodem).** Také není jasné, **zda-li s tímto svým rozhodnutím o zavedení očkování proti Covid-19 také celkově vyhodnotilo konkrétní zdravotní rizika pro očkované a zda-li zodpovědně a objektivně poměřilo a zhodnotilo „celkové výhody a nevýhody“ s jinými preventivními postupy či opatřeními** (které mohou účinně pomáhat při prevenci proti onemocnění Covid-19).

5. **V duchu definice „Ohrožení veřejného zdraví“ (jímž je stav, při kterém jsou obyvatelstvo nebo jeho skupiny vystaveny nebezpečí, z něhož míra zátěže rizikovými faktory přírodních, životních nebo pracovních podmínek překračuje obecně přijatelnou úroveň a představuje tak významné riziko poškození zdraví) by měl stát vždy velmi rozumně a uvážlivě zvažovat, zda-li zavedení nových ochranných opatření na ochranu zdraví (popř. jiných zákonných opatření nebo povinností omezujících ústavní práva a svobody lidí) nezpůsobí v konečném důsledku národu či zemi více škody než užitku. A zda-li situace naopak nevyžaduje podporu veřejného zdraví.**

6. **Stát ve své Národní strategii uvádí, že ČR již deklarovala první potřebu nákupu vakcíny pro první vlnu v rozsahu 3,5 mil. osob.** Vzhledem k tomu, že ČR je díky koronavirové ekonomické krizi nyní v situaci, je logické, **že si naše země nemůže dovolit „mrhat či nepodloženě investovat finanční prostředky“ do nákupu takového množství vakcín, pokud nebude současné jisté či pravděpodobné, že v národě reálně existuje ní takový zájem o toto „dobrovolné preventivní opatření ve formě očkování, že tento „před-objednaný počet vakcín“ bude v praxi skutečně reálně využít** (tj. nepůjde ze strany ministerstva o předčasné investice či mrhání finančními prostředky).

Je proto ve vztahu k národu férové, aby ministerstvo v rámci svojí Národní strategie objasnilo, jakým způsobem dospělo k tomuto konkrétnímu počtu vakcín a jakým způsobem si zjistilo či ověřilo realistický (skutečný) zájem lidí o nabízené dobrovolné preventivní očkování proti Covid-19. V takovýchto případech může stát uvažovat a využívat **vícero legálních nástrojů** (např. národní referendum) či jiných možností (veřejný průzkum), aby si zájem lidí zjistil a ověřil. Měl by to být však způsob, který neumožňuje manipulaci s hlasováním, aby nedocházelo k účelovému zkreslování hlasů lidí. **Využíváním těchto nástrojů může stát (jako svůj indikátor či vedení od národa) zjišťovat konkrétní odpovědi na jiné otázky, které jsou klíčové či strategické pro zavedení jiných či dalších opatření na ochranu veřejného zdraví, a to ještě před jejich zavedením (pokud se nejedná o ohrožující či nebezpečnou situaci, jejíž řešení nesnese odkladu).** Zejména může zjišťovat, jak jsou lidé ochotni či schopni snášet rizikové faktory (mezi které patří nejen zavedení nových či neověřených preventivních opatření proti onemocnění Covid-19, které nejsou z hlediska jejich účinnosti ani bezpečnosti dostatečně díky reálným zkušenostem adekvátně prověřeny, ale také nejrůznější omezování ústavních svobod a práv lidí). **Stát může také touto cestou rozlišovat, z čeho mají lidé větší strach a obavy (zda-li z onemocnění Covid-19, anebo z nedůvěryhodnosti či škodlivosti vakcín). Tímto způsobem může stát realisticky vyhodnocovat „hrozící rizika“ a zohledňovat ve svých rozhodnutích nejen výsledky provedených testů na Covid-19, ale jakým způsobem tento fenomén reálně ovlivňuje život a zdraví národa/lidu a jak ho ve skutečnosti vnímá a prožívá.**

Pokud stát objednává či bude objednávat vakcíny pro obyvatelstvo podle svého programu (plánu), aniž by si reálně ověřil, že je jeho nastavený plán v tomto ohledu realistický, může pak nastat situace, že se plán nebude naplňovat skrze reálné chování lidí (a to díky tomu, že se jedná o dobrovolné očkování, k němuž nemůže být žádný člověk nucen ani jinak manipulován v duchu jeho svobodné volby a svébytného ústavního práva rozhodovat se jak, chce svoje zdraví proti onemocnění Covid-19 prakticky chránit nebo mu předcházet).

7. Co se týká úhrady vakcín za dobrovolné očkování ze strany lidí, pak v Národní strategii se počítá s rozdělením obyvatelstva do 7 (sedmi) indikačních skupin:

1. Chronicky nemocní pacienti a osoby ve věku 65 let a starší
2. Zdravotničtí pracovníci a pracovníci orgánů ochrany veřejného zdraví vykonávající epidemiologicky závažné činnosti
 - a. Oddělení ARO, JIP
 - b. Urgentní příjem
 - c. Zdravotnická záchranná služba
 - d. Infekční oddělení
 - e. Plicní oddělení
 - f. Pracovníci orgánů ochrany veřejného zdraví provádějící epidemiologická šetření
 - g. Laboratorní pracovníci zpracovávající biologické vzorky k vyšetření na Covid-19
3. Pracovníci a klienti v sociálních službách
4. Všeobecní praktičtí lékaři, praktičtí lékaři pro děti a dorost, zubní lékaři, farmaceuti
5. Pracovníci kritické infrastruktury – integrovaných záchranný systém, pracovníci energetiky, vláda, krizové štáby
6. Ostatní pracovníci orgánů ochrany veřejného zdraví
7. Zájemci o očkování

Podle Národní strategie stát podle tohoto rozdělení současně plánuje postupné očkování obyvatel ve třech etapách (První etapa očkování: indikační skupiny 1 – 3., Druhá etapa očkování: indikační skupiny 4 – 6, Třetí etapa očkování: indikační skupina 7), **ve kterých obyvatelstvo dostane postupně možnost se dobrovolně očkovat, a to v návaznosti na reálnou dostupnost registrované vakcíny v ČR.** Tímto způsobem stát závazně určuje, kdo z obyvatelstva dostane přednostně vakcínu před kým.

V souvislosti s tímto rozdělením obyvatelstva stát současně plánuje, že očkování pro prvních 6 skupin bude hrazeno státem a 7 skupina (zájemci o očkování). Současně se v rámci Národní strategie připouští zákonnou možnost úhrady vakcíny z veřejného zdravotního pojištění v duchu zákona č. 48/1997 o veřejném zdravotním pojištění (která však v tomto ohledu vyžaduje novelizaci zákona - doplnění §30).

Tento návrh na rozdělení obyvatelstva do sedmi indikačních skupin s různými režimy (tj. výhodnějším a méně výhodnějším) zavádí nejen nerovná práva či výhody (kdy většině obyvatelstva zahrnutých do prvních 6 skupin je nabízena výhoda, že jim vakcínu proti Covid-19 uhradí stát, a to na úkor skupiny sedmé, která si musí vakcínu zaplatit ze svého), ale i další neférové podmínky (které mají platit pro dostupnost vakcíny a dále pro úhradu za vakcínu), čímž navozuje a vnáší mezi lidi z pohledu LPS zjevnou nespravedlnost a nerovnost v ústavně zaručených rovných právech.

- Tento závěr má právní oporu v **čl. 1 LPS** (podle kterého „lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech“) a dále v **čl. 4 odst. 2 LPS** (podle kterého platí, že „Meze základních práv a svobod mohou být za podmínek stanovených Listinou základních práv a svobod“ upraveny pouze zákonem). Jak již bylo navíc výše uvedeno, **stát nesmí člověka (jako svébytnou bytost) nijak tendenčně „manipulovat“, „motivovat“ či „navádět“, ani ho jakkoliv ovlivňovat v jeho**

vlastní svobodné volbě, neboť člověk si musí osobně prožít a vyrovnat negativní dopady či následky, které svojí volbou způsobil životu jako celku.

- Podle **čl. 4 odst. 4 LPS** platí, že „při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena“. **V tomto duchu stát nesmí v neférovém či nespravedlivém duchu nastavovat pro lidi a výkon jejich ústavních práv nerovné či neférové zákonné podmínky, pokud by si vlivem jejich působení na lidskou psychiku člověk vybral takový způsob ochrany svého zdraví, který by se jinak** (tj. bez působení těchto tendenčních či účelově nastavených podmínek) **svobodně a dobrovolně nevolil po vlastně úvaze, popř. odborné konzultaci s nezaujatým odborníkem (lékařem).**

Princip rovnosti v právech platí i pro právo pramenící z čl. 31 LPS. Tento článek stanoví, že „Každý má právo ochranu zdraví (s tím, že toto právo a jeho výkon musí být v duchu čl. 1 LPS **rovnocenný pro všechny bez rozdílu**). Podle tohoto čl. 31 LPS dále platí, že **občané mají na základě veřejného pojištění právo na bezplatnou zdravotní péči a na zdravotní pomůcky za podmínek, které stanoví zákon. Proto i případné zavedení zákonné možnosti úhrady vakcíny z veřejného zdravotního pojištění musí být zachováno či dáno každému bez rozdílu, a to ze stejného důvodu.**

8. Z Národní strategie není také nijak patrné, zdali se ministerstvo jakkoliv zabývalo v tomto kontextu **rozumným a nejjednodušším řešením, „kdy by tzv. nechalo obyvatelstvo tímto onemocněním Covid-19 přirozeně procházet a přirozeně imunizovat a v rámci svojí kompetence chránit „veřejné zdraví“ by se zaměřilo na zvládnutí onemocnění Covid-19 u kritické části obyvatelstva, pro které je toto onemocnění život či zdraví ohrožující“.**

III. Shrnutí konkrétních doporučení pro úpravu či korekci navržené národní strategie očkování proti Covid-19

V případě rozhodnutí státu o zavedení preventivního ochranného opatření „očkování“ proti Covid-19 je žádoucí či nutné:

a) Respektovat, důsledně rozlišovat a dodržovat zákonné kompetence státu (do které spadá vytváření spravedlivého prostředí a férových podmínek pro život, které lidem nabízí a reálně umožňuje, aby se sami aktivně starali o svoje zdraví podle svého vědomí a svědomí, a to s pomocí jak a) podpůrných, tak i b) ochranných prostředků (které jsou-li aplikovány - se souhlasem člověka, s vírou či důvěrou v jejich účinnost a neškodlivost a ve zdravé míře - vedou či mohou vést ke „komplexní ochraně“ zdraví, která zahrnuje jak udržování či zachovávání zdraví, tak i jeho a znovu nabytí) **a zákonné kompetence člověka, jako svébytné bytosti** (do které spadá svébytně rozhodovat o svém vlastním zdraví podle svého vlastního vědomí a svědomí, popř. po poradě s lékařem si volit mezi všemi dostupnými způsoby ochrany zdraví před onemocněním proti Covid-19, jakož i vyhnout se tomuto způsobu bez jakýchkoliv negativních dopadů na život či omezení práv).

b) Zachovat a jakkoliv neomezovat přirozené a svébytné právo člověka na skutečně svobodnou volbu v tom smyslu, že stát v rámci svojí kompetence nebude lidem, jakkoliv, sám určovat či jim předikovat, anebo bezdůvodně omezovat možnosti, ze kterých si mají právo svobodně a dobrovolně vybírat při výkonu své kompetence chránit si svoje zdraví. Nesmí je v rámci nastavených podmínek ani jakkoliv účelově motivovat nebo naopak trestat v návaznosti na to, jakým způsobem si svobodně člověk rozhodne či rozhodl chránit svoje zdraví.

c) Umožnit, aby si každý člověk svoje ústavní právo na ochranu zdraví zakotvené v čl. 31 LPS vykonával svébytně (tj. svobodně a odpovědně) **a mohl si podle svého nejlepšího vědomí a svědomí**

vybírat z obou možných cest, jak svoje zdraví preventivně chránit proti onemocnění Covid-19. Stát nemá žádné legitimní právo rozhodovat o zdraví člověka (což spadá do kompetence člověka jako suverénní bytosti), ani o tom, jakým konkrétním způsobem se má člověk o svoje zdraví starat a jakým konkrétním způsobem ho má chránit proti onemocnění Covid-19 (když je toto onemocnění prokazatelně pro život a zdraví ohrožující pouze určitému procentu z rizikových skupin obyvatelstva). Stát je v duchu svébytného práva člověka na ochranu zdraví povinen umožnit či dovolit člověku své zdraví přirozeně chránit ve všech jeho možných způsobech, a to buď a) skrze dobrovolné převzetí rizika nákazy s případným přirozeným proděláním onemocnění Covid-19, nebo b) ho podporovat skrze nejrůznější aktivity zvyšující přirozenou imunitu, nebo c) si ho chránit skrze dobro-volné očkování).

d) Postupně vytvořit a zajistit pro lidi spravedlivé prostředí s komplexním zázemím pro ochranu veřejného zdraví a férové podmínky, které v duchu Zákona o VZ rovnocenně chrání a podporuje veřejné zdraví obyvatelstva. Zejména nastavit takový režim podmínek, který bude pro všechny lidi v duchu LPS férový, rovný a spravedlivý v tom smyslu, že nebude účelově a bez spravedlivého důvodu některou skupinu obyvatelstva v jeho právech účelově zvýhodňovat na úkor jiné části skupiny obyvatelstva, anebo naopak, znevýhodňovat ve prospěch jiné skupiny obyvatelstva. Spravedlivým důvodem je zhoršení podmínek, které si člověk sám přivodí v duchu spravedlnosti svým vlastním protiprávním jednáním, které není současně v rozporu s jeho jiným právem stejné či vyšší právní síly, anebo které není v rozporu s jeho přirozeným suverénním právem člověka.

- ❖ V tomto smyslu či duchu nelze zavádět sankce, omezení práv a svobod, ani zhoršení životních podmínek pro vybrané skupiny obyvatelstva v případě, kdy se člověk svébytně rozhodne, že se preventivnímu očkování proti Covid-19 v duchu svého přirozeného i legitimního ústavního práva na "ochranu zdraví" vyhne a upřednostní raději riziko nákazy a přirozené proděláním onemocnění Covid-19.
- ❖ Stejně tak nelze zavádět žádné typy výhod a úlev, anebo rozšiřování práv a svobod pro vybrané skupiny obyvatelstva v případě, kdy si člověk svébytně a dobrovolně rozhodne, že využije preventivní očkování proti Covid-19 v duchu svého přirozeného i legitimního ústavního práva na "ochranu zdraví".

e) Rozšířit Národní prevenční strategii proti onemocnění Covid-19 (která zatím pracuje a počítá pouze s jednou možnou cestou prevence proti onemocnění proti Covid-19 představující tzv. ochranu veřejného zdraví ve smyslu § 2 odst. 2 Zákona o VZ) také o druhou možnou cestu, kterou je tzv. „podpora veřejného zdraví“ ve smyslu § 2 odst. 3 Zákona o VZ tak, aby zahrnovala nejrůznější činnosti pomáhající lidem zachovat a zlepšovat svoje zdraví a zvyšovat kontrolu nad faktory ovlivňujícími zdraví. (Tato podpora veřejného zdraví v duchu § 2 odst. 3 Zákona o VZ zahrnuje činnosti k zajištění sociálních, ekonomických a environmentálních podmínek pro rozvoj individuálního i veřejného zdraví, zdravotního stavu a zdravého životního stylu).

f) Přístupovat ke všem lidem rovnocenně a férově ve spravedlivém duchu, který vyžaduje LPS. Dále dodržet, aby nezadatelná, nepromlčitelná, nezrušitelná a nezcizitelná ústavní práva a svobody nebyly potřeny, omezeny či jinak vyloučeny nebo z účelového důvodu dotčeny, a to i v případě, kdy by stát v souvislosti s výkonem svojí kompetence na úseku „ochrany veřejného zdraví“ v duchu zákona o VZ vyhlásil „stav nouze či nouzový stav“ podle ústavního zákona o bezpečnosti, popř. by vyhlásil „stav nebezpečí“ (který v současné době může podle krizového zákona vyhlášovat pouze hejtman pro konkrétní kraj).